

Nýggjaberg

1.
Eg havi eina rímu hoyrt
Mær tykir ei í tí tættur
Snekkja legði í havið út
Men aldri sást hon aftur.

*Orlov biðjum vær,
ærligir menn.
Dans skulum vær fremja,
tað er ikki dagur enn.
Orlov biðjum vær.*
2.
Mangur hevur á sjónum gist
Latið har sítt lív
Faðir sín og festarmann
Sakna barn og vív.
3.
Árla var um morgunin
Maður gekk til strandar
Klæðsekkur um herðar hekk
Varnaðist ongar vandar.
4.
Tá vóru garpar á Føroya landi
Sum torðu at sigla í víggi
Ímillum Íslands og Bretlandsstrendur
Í fornum heimsins kríggi.
5.
Mælti tað ein eldri maður
“Tú sýnist at vera so ungur
At sigla út á Atlantshav
Kann gerast burður tungur”.
6.
Svaraði aftur ein yngri maður
Bæði við sið og sóma
“ofta hevur vaksið ungum hvølpi
Hvassar tenn í góma”.
7.
Snekkja lá fyri bryggjukanti
Føgur á at líta
Merkið veittrar í húnarhátt
Krossur á dúkinum hvíta.
8.
Møtast teir á bryggjusteini
Sól í eystri roðar
Skiparin hugsar um veður og vind
At sigla sker og bogar.
9.
Settu teir í havið út
Síðla á vetrardegi
Snekkjan silgdi sum selur á sundi
Innanborða var gleði.
10.
Løgdu út av bygdarlagi
Út í havið settu
Mikil var tann mannamúgva
Sum stóð á landi eftir.
11.
Fagur var tann flodreki
ið stýrir út um strendur
Føgur var tann manningin
á bátadekki stendur.
12.
So var veður á sjónum hart
Kavin lá á tindum
Hamrar og sker sum huldutrøll
Speglast í dimmum myndum.
13.
So var veður á sjónum hart
Skúmið stóð um bógvin
Lítið visti manningin
Brátt fjørðurin var rógvin.
14.
Stevna móti Íslandi
Brimið brýtur á sundi
Sveima omaná aldukambi
Skiparin stýra kundi.
- 15:
Stevna móti Ísland
Brimið brýtur á sandi
Síga niður í aldudalin
kamburin fjalir landið.
16.
Kaldan royk í næsar kenna
Fiskimið ei tróta
Garpar fleiri á dekki standa
Fimir eru til fóta.
17.
Sjódreki av botni reisist
Ógvisligur at sjá
Stoytir seg frá botni upp
Ímóti tí bylgju blá.
18.
Sjódreki av botni reisist
Ógvisligur at síggja
Stoytir seg frá botni upp
Høgt ímillum skýggja.
19.
Kjafturin er ógvisligur
Næsarnar eru langar
So eru hansara kjálkabein
Sum fjórðingsvegur at ganga.
20.
Skeggið er sum sótið svart
Hongur niður á bringu
klørnar eru sum bukkahorn
alin fram úr fingri.
21.
Tað var hesin grimi dreki
Tekur so til orða
“vendið hesi skútuni
Tí vátt gerst innanborða”.
- 22:
“Halda tit móti Íslandsstrond
Søkka tit allir niður
Satt sum eg her risti gand
Byðst tykkum eingin friður”.
23.
Burtur hvarv tann sjódreki
Sjógvurin gjørdist slættur
Kvirra var á skipabunka
Teir torðu ei svara aftur.

24.
Ongin talaði mannamál
Best var fram at halda
Leggja alt í Harrans hond
Honum, sum øllum man valda.

25.
Um heimin leikar hildarleikur
Týskurin var harður
Í vápnaleiki fýsin og fermur
Mangan mannin særir.

26.
Teir draga títt og fiska frítt
Raskir eru dreingir
Í lofti sveimar fuglur vítt
Spennir sínar veingir.

27.
Dagurin tók at kvølda
Troyttir garpar hvíla
Norðlýsið í lofti spælir
Drekaskugarnir ýla.

28.
Tá var buldur á miðjum bunka
Sum toran á himli harða
Snekkjan skelvir á aldukambi
Ímillum himmals og jarðar.

29.
Sjógvur hvitur, stevnið brýtur
Súðurin gerst so harður
Snekkjan stoytir á snútan seg
Valla nakran varir.

30.
Bresturin var ógvusligur
Stálið stakk mót stáli
Súðurin holar at botni niður
Brátt gjørdist friður á váli-

31.
Snekkjan móti botni holar
Sigldi heimsins høv
Garpar fullu í hildarleiki
Funnu har kalda grøv.

32.
Skjótt so svinna mannaár
Teir varnaðust ongan vanda
Sárt man kennast banasár
Í kolmyrkri at standa.

33.
Tá var sorg á Føroya landi
Kona misti maka
Mangt er vaksið faðirleyst barn
Havið mundi hann taka.

34.
Syrgilig var henda søga
Tey syrgja á døgum enn
Vilja vit tí samfeld kvøða
Heiðra fiskimenn.

35.
Nú skal eg lætta ljóðið av
Kvøði ei longur á sinni
Nýggjaberg er trolarin
ið liggur okkum í minni.

*Um lagnutúrurin fyri
75 árum síðan*

Jóhannis Joensen 2017